

אשתו של הנאשם שישב בבית הסוהר. היא ראתה לפניו ילד רך ותמים ונתנה לי את כל הסיפור. אני זוכר שהבאתי את הכתבה לעורך הכיתוב של אה, דוב איתן. ראיתי שהוא מתקן את הכתבה וחשבתי כי נכשיתי במשימתי. אבל דוב הרגיע אותי, אתה רואה את הכתב שהוא שמי, אמר לי בהצביעו על מי שהוא כיום אחד העיתונאים הידועים בארץ — מתוך 18 כתבות שהוא מביא, 17 לא נכנסות לעיתון.

„זאת היתה זריקת העידוד הגדולה ביותר שקיבלתי בדרך כי העיתונאים“ סיכם אורי.

— אגב, חלק מאלה שעבדו במרוצת השנים בהעולם הזה חייבים לשבועון לא רק את מיקצועם אלא גם את שמם. עוד לפני בן-גוריון היה העולם הזה הראשון שהתקשש שכתביו ישאו שמות עבריים. רבים מהם קיבלו את שמור תיהם החדשים במערכת.

באותה מסיבת יום-הולדת הגיעו הנוכחים גם לכלל מס' קנה מה היה הסקופ הג' דול ביותר של העולם הזה ב-20 שנות קיומו: הידיעה על פרישתו של דויד בן-גוריון, בתקופה בה היה ראש-הממשלה, לשדה-בוקר.

לכנסי בוגרים, הפסו גם כאן הזכרונות והנוסטלגיה מקום חשוב.

אפילו לי עצמי, שבאתי אל העולם הזה לפני 15 שנים, היו מרבית הסיפורים בבחינת חידוש. אדריכל הערים אלישע גת, מי שהיה עורכו הגראפי של העיתון לפני 18 שנים, נזכר בישיבות המערכת של אותם ימים. בכל שבוע היו מעניקים בישיבה השבועית הגדולה ציונים לעובדי העיתון על עבודתם במשך השבוע. מי שהצטיין היה זוכה בציון ג' (גיבור), ומי שנכשל בציון ש' (שמגג).

הזוכה בג' היה זוכה לרוב גם בבונוס כספי, וזה שקיבל ש, אפילו אם היה זה בעוון שגיאת-דפוס, היה נקנס בקנס של לירה אחת.

סילבי קשת, שהיתה אז עורכת הדפוס ולא העזה לכ' חוב, היתה ממסיקה בישיבות המערכת לשמע הבדיחות המפולפלות שהושמעו. היא הגיעה לכתובה לגמרי במיקרה, כשמיכאל („מיקו“) אלמו, או כתב הקולנוע בהעולם הזה, וכיום כתב קולנוע בלונדון, יצא לחופשה באילת, ביקש ממנה למלא את מקומו כשהוא משכנע אותה: „זה שום דבר! את השטיות שאני כותב גם את יכולה לכתוב.“

אורי דן, שהחל לעבוד בהעולם הזה כשהיה סטודנט בן 17 וחצי בטכניון בחיפה, וכיום הוא הפרשן הצבאי של

קריקטוריסט קריאל דוש עם זיוה ריב

דור כזה של עיתונאים, התופס עמדות בכירות בכל עיתונות ארצו ומטביע עליה את חותם האסכולה שלו.

★ נסיון מצמבר ואורשת כשרונות

כאשר הזמנו את כל אלה שעברו דרך העולם הזה, לחגוג עימנו את יום ההולדת ה-20, לא עשינו זאת כדי להתפאר ברשימת השמות הארוכה והמרשימה.

כי באותה מידה עיתונאים אלה שאבו וינקו מהעולם הזה, כן הם תרמו והוסיפו לו. לכל אחד מהם יש חלק בעיצוב דמותו ותמימתו של העולם הזה בכל הדרך הארוכה שעבר ב-20 השנים. העולם הזה כיום אינו רק מוצר עיתוני נאי של המערכת הנוכחית. הוא פרי נסיון מצמבר ומורשת הכשרונות העיתונאיים שעברו דרכו, אם זה בתחום הגראפי, אם זה בשטח צילום-העיתונות, דרך עיצוב הסיגנון העי תונאי המיוחד, ועד לשיטות איסוף המידע בדרכים ובאמי צעים שנולדו בשבועון.

כך, למשל, נולד דבר פשוט לכאורה, כמו צורת האור תיות המרובעות של שם העולם הזה בשערים. היה צורך בארבע שנים של התלבטויות ונסיונות, בכל מיני צורות של אותיות מצועצעות, עד שאורי סלע, (מי שהיה בזמנו העור רך הגראפי של העולם הזה, וכיום פירסומאי ומחבר פיו מונים), מצא לפני 16 שנים את צורת האות הפשוטה וה קריאה שנשארה על שער העיתון עד היום הזה.

סלע, יליד דגניה ב', למד בקיבוץ לפני שהגיע לעיתון דחקא מכוונות ומסגרות. מתוך הנסיון שרכש בשטח זה הגיע לצורת האות הקלה לחיתוך ושאינה פוגמת אף פעם באותיות האחרות המתנוססות על השער.

כתב „מעריב“ אורי דן עם העיתונאים שרגא הרגיל וסילבי קשת

קריקטוריסט זאב עם סילבי קשת

אדריכל הערים אלישע גת עם העיתונאי ברוך נאדל ורעייתו

מעריב, נזכר בכתבות הראשונות שכתב בעיתון: כתבה על זוגות בחיפה, וסיפור על נאשם באונס בקוביבה, שהיתה אז מעברה ליד רזנוגה.

„הייתי אז ילד תמים“ נזכר אורי, כשביקשו ממני לה ביא סיפור על נאשם באונס כימעט הסמקתי. נסעתי אל

★ הסקופ הגדול ביותר

מסיבת יום-ההולדת ה-20 הפכה למיפגש דורות של עיתונאים, שעבדו בהעולם הזה בתקופות שונות. בדומה